

nægte et Eksekutorbals Stadsfæstelse, men det er noget, man selvfølgelig meget nødig gaar til, da man vanskelig kan trænge ind i vedkommende Personers Indre. Derfor har man i nærværende Lovforslag tænkt at frembringe andre sikrende Regler. Saaledes er der i § 1 fremstillet forskellige Tilfælde, hvorefter et Testaments Eksekutorer kunne blive nødsagede til at afgive vedkommende Bo til Eksteretten. I Lovforslagets Bemærkninger anføres, at man vil „forekrive visse nærmere Regler for, i hvilke Tilfælde og under hvilke Forudsætninger Boets videre Behandling skal overgaa til Eksteretten eller kun betros Eksekutor, imod at der af denne præstieres en reel Garanti for, at alle vedkommende ville komme til deres Ret, en Udvei, der er saa meget mere naturlig, som det meget vel kan hænde, at det først er under Boets Behandling, at saadanne Omstændigheder indtræde, der medføre Nødvendigheden eller dog Tilraadeligheden af saadanne Skridt“. Dette er ligeledes bestyrket ved den tidligere Justitsministers Udtalelser i Landstinget for nylig, idet han som Ordfører udtalte, at „der kan jo dog tænkes Tilfælde, hvor det er magtpaaliggende, at Boet hurtigt tages fra Eksekutor; der kan tænkes Tilfælde, hvor der saa at sige løbes Fare for hver Dag, der gaar hen, hvor Eksekutor har det i sine Hænder, og i saadanne Tilfælde vil det vist nok være naturligt, at Eksteretten uden videre tager Boet under Behandling.“ Man har altsaa meget vel set Faren, men naar man indrømmer, at denne Fare kan fremkomme under Boets Behandling, er der en Ting, jeg særlig savner, og det er et Middel, hvorved man kan holde sig å jour med, hvad der foregaar under Behandlingen. Man fik under det sidstnævnte Bo's Behandling tilfældig at vide, at Kurator og Eksekutor havde ladet sig udbetale 4500 Kr. for at skrive Testamentet; det var mulig blot en Kodical eller en Rettelset i Testamentet, men en saadan Udgiftspost blev ikke angivet hverken for Boet eller for Medeksekutorerne eller nogen Sinde gjort bekendt for Arvingerne; man fik, som sagt, blot ganske tilfældig at vide, at denne ikke ringe Sum var hævet, og da en af Arvingerne forespurgte, om han kunde saa at se, hvor og hvorledes det var noteret, blev dette ham nægtet. Her er altsaa et Tilfælde. Jeg kunde anføre flere, men dette synes jeg er et ganske karakteristisk Eksempel paa, hvorledes man er ude af Stand til at følge Boets Behandlingsmaade, fordi det uden videre nægtes en at saa at vide, hvad der foregaar, saaledes at man bliver afflaaren fra at tage nogen som helst Modforholdsregler, hvis det for øvrigt var

†

umuligt. Der var i Regeringens Lovforslag et Punkt 2 af § 1, der lød saaledes: „Naar Arv og Gæld i Boet er vedgaaet“ — og jeg behøver ikke at bemærke, at i Millionboer plejer man i Almindelighed at vedgaa Arv og Gæld — „og en eller flere Tvangsarvinger, hvis Andel i Boet udgør mindst Halvdelen af samme, forlange, at Boet afgives til Eksteretten, skal dette finde Sted.“ Der var kun gjort den lille Restriktion af Justitsministeren, at „dette Forlangende kun kan stilles en Gang under Boets Behandling.“ Men denne Bestemmelse er som sagt udstemt i Landstinget, og det er denne Bestemmelse, jeg meget maa anbefale, at man genindtætter i Folketinget. Jeg kan ikke se rettere, end at der er meget stærkt Brug for den. Den højtærede Justitsminister udtalte i Landstinget ved anden Behandling, at „den Vnndring, Udvalget der havde gjort under Nr. 2, maatte anses for at være den betydeligste. Dette Vnndringsforslag gaar ud paa i den første Paragraf at stryge Nr. 2, som indeholder Regler om Tvangsarvingernes Ret til under de der forudsatte yderligere Betingelser at forlange, at Behandlingen tages fra Testamentssekretor. Jeg havde helst set, at man havde beholdt denne Bestemmelse, for hvilken der under første Behandling blev anført, som det forekommer mig, gode og antagelige Grunde“. Naar ikke desto mindre Udvalget har faaet denne Bestemmelse ud, og Justitsministeren er gaaet ind derpaa, har det været af følgende Grunde, som jeg skal anføre. I Betænkningen siger Udvalget til Fordel derfor følgende: „Vel overjer Udvalget ikke, at der kan tænkes Tilfælde, hvor en Eksekutors upraktiske eller stødesløse Behandling af et Bo ikke uvæsentlig kan staae Tvangsarvingerne og muligvis endog officere deres Tvangslod, uden at der derfor behøves at foreligge Misligheder eller utilbørlig Forhaling, saa at Boet af den Grund kan tages fra Eksekutor,“ Det er altsaa noget, som Udvalget tilfulde ser, at der kan forefalde adskilligt under Behandlingen af et Bo, som nok kunde gøre det ønskeligt, at et saadant Punkt blev staaende. Udvalget har dog som sagt holdt paa, at det gif ud trods Justitsministerens Udtalelse derfor. Det samme Udvalg gør da den Betragtning gældende, at „det forekommer Udvalget, at Lovforslagets Bestemmelse vil bevirke en endnu større Ulempe derved, at det nedbrøder Eksekutors Selvstændighed over for Arvingerne og gør ham afhængig af dem, og dette er ganske uoverensstemmende med Lovgivningens Opfattelse. . . .“ Med Hensyn til en saadan Afhængighed, hvori Eksekutor